

си за наследство, оставено отъ баща имъ. Голѣмиятъ братъ взелъ повече, малкиятъ — по-малко. Цѣли 15 години тѣ се карали помежду си, не искали да се видятъ, и всѣки отъ тѣхъ говорилъ лошо за другия. Единъ день Божественото се пробудило въ голѣмия братъ и му казало, че това, което той прави съ брата си, не е добро. Иди, примири се съ брата си, дай всичко на него, а ти работи и се прехранвай съ труда си. Той послушалъ този гласъ и тръгналъ къмъ дома на брата си. Въ това време Божественото проговорило и на малкия братъ. Той си казалъ: Дотегна ми вече тази свада! Отъ толкова години съмъ скаранъ съ брата си. Какво спечелихъ отъ това? Я да отида при него, да се помиримъ и да му кажа, че всичко бащино давамъ на него. За мене е достатъчно това, което имамъ. Казано — свършено! Запжтилъ се къмъ брата си, да се помирятъ. На пжтя се срѣщатъ и двамата. Голѣмиятъ казалъ: Братко, ида да се помиримъ. Всичко, което взехъ отъ баща си, давамъ на тебе. Азъ ще се прехранвамъ отъ собствения си трудъ. И азъ, отъ своя страна, решихъ, да направя сжщото, казалъ малкиятъ братъ. — Тогава, хайде и двамата да работимъ заедно! Събиратъ се двамата братя, помиряватъ се и започватъ обща работа. Ето начинътъ, по който и вие трѣбва да решавате всички мжчнотии и недоразумения въ себе си.

Питамъ: трѣбва ли да дѣлимъ Божието